

Vergadering Raadscommissie Stedelijke Ontwikkeling, 12 september 2019

Betreft:

Stedenbouwkundig plan en beeldkwaliteitsplan herontwikkeling Witte-Singel Doelencomplex tot Humanities Campus en plan van aanpak herhuisvesting bewoners Doelencomplex.

Inspraak J.W.M. Plevier

Mijn naam is José Plevier en ik ben bewoner van het Doelencomplex.

Ik wil u de vraag stellen:

Bepaalt de Universiteit het Leidse woonbeleid?

Na het lezen van het Stedenbouwkundig Plan Humanities Campus, kon ik althans deze vraag helaas niet anders dan met *Ja* beantwoorden.

De Gemeente Leiden neemt het voorkeursmodel en tevens enige voorstel van de Universiteit Leiden (hierna: UL) onverkort en kritiekloos over.

Dit impliceert de sloop van 58 goede sociale huurwoningen terwijl de gemeente een plicht heeft voor de bouw van 8500 extra woningen. Sinds de onheilstijding van de UL bijna 4 jaar geleden, loop ik rond met een grote knoop in mijn maag. Maar er leek hoop te gloren.

Want er blijkt toch sprake van *"een woonfunctie"* op het Doelenterrein. De UL meldt in de *Toelichting programma Humanities Campus (Memo)* d.d. 11 maart 2019 namelijk:

"Woningen realiseren in het campusgebied voegt waarde toe omdat ze letterlijk voordeuren hebben en daarmee een positief effect hebben op de sociale veiligheid.[...] Het toevoegen van woningen is een van de middelen om achterkanten van gebouwen te voorkomen." (bl. 2)

Mooi, er stáán al woningen met voordeuren op het terrein ... Fijn, dan is dat punt afgehandeld, denkt de argeloze lezer.

Maar het blijkt dat de UL en de gemeente gezamenlijk gekozen hebben voor een bewonersdoelgroep die *"universitair gerelateerd"* is.

Wij, de huidige bewoners, blijken de universiteit te beperken in haar activiteiten, die zichzelf nogal cryptisch omschrijft als *"overlast, logistiek, openbare ruimte"* (bl. 2). Hiermee worden wij neergezet als lastposten voor de UL, die echt beter af zullen zijn op een andere plek dan de huidige, immers *"de bewoners ervaren regelmatig overlast van de Faculteit en haar gebruikers"* (bl. 2) Om de gedwongen verhuizing als een verkapte zegening voor ons te schetsen vind ik een gotspe.

Tevens lees ik in de Toelichting dat *"grondgebonden woningen niet inpasbaar zijn"* (bl. 3).

Hoe verhoudt zich dat tot de genoemde voordeuren voor de sociale veiligheid? De entree van een hooggelegen appartementenblok is in het algemeen een anoniem trappenhuis met lift, soms met een plant in de hoek. In dit plan zijn de woonstudio's terugliggend op de daken van de onderwijsgebouwen geplaatst, dus betrokkenheid van bewoners met wat er geschiedt op straatniveau is lastig. Ik vroeg hiernaar in mijn zienswijze op het SBK Plan van 9 mei j.l. Hierop reageerde de gemeente (wethouder Dirkse of zijn ambtenaren) geruststellend dat er *"ruime en bijzondere entreehallen en voordeuren komen, met mooie brievenbus en deurknop"*. Ik moet toegeven dat ik onze huidige deurknoppen

inderdaad niet opvallend mooi vind. Ze voldoen echter prima aan de aan hen gestelde eisen. U neemt mij hopelijk niet kwalijk dat dit mij niet overtuigt van de noodzaak van het verdwijnen van onze woningen.

Ik citeer wederom de Toelichting:

"Daarbij kan een woonfunctie ingezet worden om goede overgangen te maken tussen de campus en de stad." (bl. 2)

Juist de huidige inbedding van het wooncomplex vormt een uitstekende overgang van de campus naar de stad. Er wonen Leidse burgers in gevarieerde leeftijden en levensfasen. Het is een kleinschalig, vriendelijk complex met een mooie combinatie van huizen-met-tuin en appartementen met balkon. Het academisch bedrijf speelt zich onder onze neus af en andersom zien studenten en medewerkers dat er meer is dan de Geesteswetenschappen in Leiden, wanneer wij onze geveltuin begieten of ramen lappen of de straat aanvegen. Sociale veiligheid wordt niet met mooie voordeuren bewerkstelligd, maar door het feit dat wij, de bewoners, ons betrokken voelen bij onze woonomgeving (óók de UL) en bij elkaar. We voelen ons verantwoordelijk voor de buurt, omdat het voor ons geen kortdurend verblijf betreft, maar een plek waar we geworteld zijn en een geschiedenis hebben.

Voor wethouder Dirkse is de sloop van onze huizen een behoorlijk lastig dossier. Maar, uiteindelijk is het toch een papieren exercitie. En iedere ambtenaar en vastgoedmedewerker van de UL kan 's avonds gewoon weer naar haar of zijn vertrouwde huis.

Een verhuizing, meestal zelfverkozen, is één van de zogenoemde stressvolle levensgebeurtenissen. Wanneer je een gedwongen verhuizing moet ondergaan, is dat vele malen stressvoller. Bovenal omdat de noodzaak hem niet zit in bijv. een natuurramp of een invaliderende ziekte, maar omdat die noodzaak eigenlijk helemaal niet hard te maken is door de gemeente. Wethouder Dirkse leent zich als spreekbuis van de UL. Hij vindt het plan zeer vervelend voor ons, maar ja, de UL heeft er nu eenmaal om gevraagd.... Er zijn door onze Bewonerscommissie en overige ontwerpers alternatieven aangedragen voor een moderne Humanities Campus met behoud van het wooncomplex. Daar gaat de wethouder totaal aan voorbij.

Een van de alternatieven voor het gedwongen verlaten van mijn fijne huis (na 26 jaar) zou zelfs kunnen betekenen dat ik twee keer moet verhuizen. De knoop in mijn maag wordt almaar groter.

Leden van de Raadscommissie.

In het voorliggend plan ondergaan de bewoners een traumatische ingreep in hun persoonlijke levenssfeer, terwijl de UL aan alle kanten gefaciliteerd wordt in haar wensen. Er zijn alternatieven waarbij de huizen behouden kunnen blijven en de UL kan moderniseren.

Ik begon met mijn vraag *Bepaalt de Universiteit het Leidse woonbeleid?*

U kunt ervoor zorgen dat u zich niet hoeft te schamen wegens mijn *Ja*, maar dat uw *Nee* realiteit wordt en u niet instemt met dit Stedenbouwkundig Plan.